

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem
sídlem náměstí Svobody 50, 342 01 Sušice

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-53755-4/ZM-2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-53755-4/ZM-2025, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 269 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Václava Klepše.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupce Mgr. Et Mgr. Václava Klepše, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

IV. Soud ukládá žalobci, aby soudu do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku sdělil

- a) název poskytovatele platebních služeb (banky) a číslo účtu, na který má být převedena částka odpovídající přeplatku na soudnímu poplatku, o jehož vrácení bylo rozhodnuto,
- b) nebo není-li to možné, poštovní adresu místa, popř. jméno a příjmení osoby, které má být částka vyplacena prostřednictvím poštovní poukázky.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení sdělení žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-53755-4/ZM-2025 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalobci na základě jeho oznámení ze dne 13. 8. 2025 sdělil, že nesplňuje podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) pro zaměstnání na pracovním místě řidič osobních a malých dodávkových automobilů (kromě taxikářů a řidičů zdravotnické dopravní služby) u zaměstnavatele Drivelab s.r.o., neboť žalovanému k oznámení o změně zaměstnavatele nepředložil, že má odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání. Konkrétně nepředložil řidičský průkaz skupiny B, který se pro uvedené zaměstnání vyžaduje, ani prohlášení budoucího zaměstnavatele, že žalobce má odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný zásadním způsobem pochybil, neboť žalobce nevyzval k odstranění vad oznámení, a bez dalšího dospěl k závěru, že podmínky změny zaměstnavatele nebyly splněny. Podle § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na oznámení o změně zaměstnavatele nevztahuje část druhá a třetí správního řádu a nejedná se tedy o klasické správní řízení. S ohledem na § 177 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) se však jedná o řízení podle části čtvrté tohoto zákona, což opakovaně potvrdila i judikatura správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34, které bylo uveřejněno ve sbírce rozhodnutí pod číslem 4529/2023 Sb. NSS). Podle § 154 správního řádu přitom platí, že na řízení vedená podle části čtvrté tohoto zákona se přiměřeně použijí i některá ustanovení části druhé, konkrétně např. § 37 správního řádu. Ten v odstavci 3 stanoví povinnost správního orgánu pomoci účastníku řízení s odstraněním vad podání. Konkrétně uvádí, že pokud podání postrádá některé náležitosti nebo má jiné vady, je správní orgán povinen buď účastníku řízení pomoci s odstraněním nedostatků, nebo jej o nich musí přinejmenším poučit a musí mu stanovit lhůtu k jejich odstranění. Výše uvedené závěry uplatňuje judikatura dlouhodobě také na oznámení o změně zaměstnavatele. Jelikož se i na toto řízení vztahuje část čtvrtá správního řádu, je třeba aplikovat v ní odkazované ustanovení § 37 odst. 3 tohoto zákona. Správní orgány tedy mají v tomto řízení poučovací povinnost. Ta je navíc ukotvena rovněž v obecných zásadách správního řízení, tj. zejména v § 2 odst. 4 a v § 4 správního řádu (blíže již odkazovaný rozsudek č. j. 4 Azs 124/2023-34, odst. 17). Žalovaný nicméně žalobce k odstranění vady nevyzval a o chybějící náležitosti jej nepoučil. Jak přitom sám žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

podotýká v napadeném sdělení, chybějící odbornou způsobilost lze doplnit pouhým čestným prohlášením zaměstnavatele, že jeho budoucí zaměstnanec podmínku odborné kvalifikace splňuje. Vydání takového čestného prohlášení lze ze strany zaměstnavatele předpokládat, jelikož ten by pravděpodobně pracovní smlouvu s osobou, která nemá relevantní oprávnění a kvalifikaci k výkonu smlouvené práce, vůbec neuzavřel. Žalobce měl navíc vykonávat funkci řidiče. Odbornou kvalifikaci by tudíž nebylo složité prokázat také předložením řidičského průkazu. Přesto jej však správní orgán k doplnění náležitosti nevyzval a poučovací povinností nedostál. Žalobce měl za to, že postup žalovaného byl v jednoznačném rozporu se zákonem i s relevantní judikaturou citovanou výše. Současně poukazoval na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 214/2024-43. V něm tento soud zdůraznil nutnost přistupovat k cizincům ve správním řízení jakožto ke zranitelné skupině žadatelů, kterým je třeba poskytnout dostatečné poučení o jejich právech tak, aby mohli navzdory jazykové bariéře a nedostatečné znalosti českého právního řádu svá práva uplatňovat (odst. 31 rozsudku). To platí zvláště v případě, kdy výsledek řízení zásadním způsobem ovlivňuje další život žadatele (hrozba zániku zaměstnanecké karty po 7 letech pobytu v ČR, nehledě na hrozbu odvodu do ruské armády). Jelikož žalovaný neposkytl žalobci potřebné poučení navzdory dlouhodobé a ustálené judikatuře a bez ohledu na výslovné znění zákona, byl jeho postup nezákonný.

3. Z procesní opatrnosti pak žalobce poukazoval na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2023, č. j. 43 A 108/2022-47, které bylo publikováno ve sbírce pod číslem 4495/2023 Sb. NSS. Dle tohoto usnesení platí, že správní orgán je v souladu s předpisy EU povinen poučit žadatele v negativním rozhodnutí o možnosti podat opravný prostředek. Neučiní-li tak, prodlužuje se lhůta k podání žaloby ze standardních 30 dnů na 3 měsíce. I kdyby tedy bylo sdělení žalobci doručeno dříve, je tato žaloba podána v zákonné lhůtě, a to s ohledem na absenci obdobného poučení v napadeném sdělení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že k výkonu žalobcem požadované profese je zapotřebí platný český řidičský průkaz skupiny B. Tento doklad žalobce s oznámením změny nedoložil a nepřiložil jej ani k podané žalobě. Žalovaný předestřel úvahu, že pokud by žalobce držitelem řidičského průkazu byl, jistě by jej předložil již společně s oznámením. Pokud chtěl vykonávat práci řidiče, měl si dopředu zjistit, co k výkonu takového zaměstnání v ČR potřebuje a co bude potřebovat k oznámení změny. Namísto zaslání oznámení poštou se mohl dostavit osobně na přepážku žalovaného, kde by se vše potřebné dozvěděl. Podle žalovaného vyzvat k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 správního řádu nedopadá na oznámení změny zaměstnavatele v případě, že není předložen některý z dokladů uvedených v § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců nebo splněna některá z podmínek uvedených v § 42g odst. 7 a 8 téhož zákona. Podle správního řádu lze postupovat pouze tehdy, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, resp. pouze tam, kde zvláštní zákon neobsahuje speciální úpravu. Žalovaný by při vyzývání žalobce musel počítat s dobou nutnou k doručení uvedené výzvy, která by v tomto případě byla o to delší, neboť žalobce nemá datovou schránku. Tento postup by znemožnil dodržení 30denní lhůty podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, v níž má žalovaný sdělit, zda jsou splněny podmínky pro změnu zaměstnavatele. Uvedené ustanovení podle žalovaného zároveň představuje speciální úpravu, která vylučuje subsidiární užití správního řádu. Pokud je žalovanému doručeno oznámení o změně zaměstnavatele, které nesplňuje podmínky dle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nepřihlíží se k němu (§ 42g odst. 9). Neučiněné podání nemá právní následky, a proto žalovaný nemůže mít povinnost vyzývat k odstranění vad ani poučovat podle správního řádu. Žalovaný poukázal na podobnost s institutem nepřijatelnosti žádosti o dlouhodobé vízum (§ 169h odst. 2 a 5 zákona o pobytu cizinců). Pokud žádost postrádá zákonné náležitosti, není zaplacen správní poplatek nebo není použito předepsaného tiskopisu, pohlíží se na ni jako na nepodanou. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2023, č. j. 14 A 98/2022-49, podle nějž důvody nepřijatelnosti dle § 169h spočívají v nesplnění náležitostí, bez nichž nelze žádost projednat. Tyto vady brání zahájení řízení, proto žadatel nemůže očekávat výzvu k jejich odstranění podle správního řádu. Zákonodárce tím sleduje, aby žádost byla podána kompletně a řízení mohlo rychle pokračovat. Žalovaný dále argumentoval, že institut nepřijatelnosti se vztahuje i na žádosti o prodloužení dlouhodobého víza podávané na území, pro jejíž podání je stanovena lhůta. Pokud je žádost vyhodnocena jako nepřijatelná, žadatel není upozorněn na její vady, což může vést k tomu, že po uplynutí lhůty nelze podat novou žádost; ta by byla zastavena podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Oznámení změny zaměstnavatele je v případě nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele koncipováno obdobně jako nepřijatelnost žádosti o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na dlouhodobé vízum, kdy důsledkem je v obou případech „pozbytí“ dosavadního pobytového oprávnění. Poučovací povinnost se podle žalovaného vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, neboť to vyplývá z povahy správního řádu jako procesního právního přepisu. Uplatnění poučovací povinnosti v tom rozsahu a v té podobě, ve které ji na žalovaném vyžaduje žalobce, není možná, neboť je vyloučena v této podobě zvláštní právní úpravou zákona o pobytu cizinců.

IV.

Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Žalobce podal dne 13. 8. 2025 žalovanému oznámení držitele zaměstnanecké karty o změně zaměstnavatele, k němuž přiložil pracovní smlouvu s novým zaměstnavatelem ze dne 25. 7. 2025 a dohodu o rozvázání pracovního poměru se svým dosavadním zaměstnavatelem ze dne 28. 7. 2025.
7. Sdělením o nesplnění podmínek ze dne 23. 9. 2025 žalovaný podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců sdělil, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky podle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnání na pracovním místě řidič osobních a malých dodávkových automobilů (kromě taxikářů a řidičů zdravotnické dopravní služby) u zaměstnavatele Drivelab s.r.o. K výkonu výše uvedeného povolání řidiče je zapotřebí platného českého řidičského průkazu skupiny B. Důvodem nesplnění podmínek je skutečnost, že žalobce nepředložil prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání, a ani nepředložil samotný řidičský průkaz, který by jeho způsobilost prokazoval. Tento doklad nebyl žalovanému předložen ani nikdy v minulosti. Žalobcovo oznámení tedy nesplňovalo podmínky podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále uvedl, že sdělení je vydáno podle části čtvrté správního řádu a nelze se proti němu odvolat.

V.

Právní posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Úvodem soud považuje za vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2023, č. j. 9 Azs 177/2023-25, podle nějž *„[s]dělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které lze samostatně napadnout správní žalobou.“*
10. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.*
11. Podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců *oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec povinen uvést jméno, příjmení, datum narození, státní příslušnost, požadovanou změnu, název budoucího zaměstnavatele, telefonní číslo na budoucího zaměstnavatele, informace, zda jsou dosavadní a budoucí zaměstnavatelé účastníky vládou schváleného programu, údaje k nové volné pracovní pozici vedené podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty v rozsahu tiskopisu a přesné datum, ke kterému změna nastane. Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání podle odstavce 2 písm. c). Pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí musí splňovat podmínky uvedené v odstavci 2; to neplatí, jedná-li se o oznámení změny zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.*
12. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.

13. Podle § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ustanovení částí druhé a třetí správního řádu se nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4), § 10, § 19 odst. 1, § 20, 30, 31a, 32, 33, 36, § 38 odst. 1, § 40, 41, § 42g odst. 7 až 11, § 49, 50, 52, 117, § 122 odst. 1 a 2, § 123a, § 135 odst. 3, § 148, 154, § 155 odst. 1, § 180, 180b, 180d, 180e a 180h.
14. Podle čl. 5 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a rady 2011/98/EU (dále jen „směrnice 2011/98/EU“) v případě, že informace nebo dokumenty připojené k žádosti nejsou podle kritérií stanovených ve vnitrostátním právu úplné, příslušný orgán písemně vyrozumí žadatele o tom, že jsou požadovány dodatečné informace nebo dokumenty, přičemž stanoví přiměřenou lhůtu pro jejich předložení. Lhůta uvedená v odstavci 2 se pozastaví do doby, než příslušný orgán nebo jiné dotčené orgány obdrží požadované dodatečné informace. Pokud dodatečné informace nebo dokumenty nejsou v této lhůtě poskytnuty, může příslušný orgán žádost zamítnout.
15. V projednávané věci žalobce namítal, že nebyl žalovaným poučen a vyzván k odstranění vad oznámení o změně zaměstnavatele, konkrétně ho měl žalovaný vyzvat k doložení odborné způsobilosti k výkonu zaměstnání. Odbornou kvalifikaci by nebylo složité prokázat jednak čestným prohlášením zaměstnavatele, že jeho budoucí zaměstnanec podmínku odborné kvalifikace splňuje, jednak předložením řidičského průkazu. To však žalovaný neučinil a žalobci rovnou sdělil, že nesplnil podmínky pro změnu zaměstnavatele stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Tuto námitku soud shledal důvodnou.
16. Sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců může v konečném důsledku značně zasáhnout do práv držitele zaměstnanecké karty, předurčuje totiž, zda cizinec může oprávněně pobývat na území a vykonávat zaměstnání na oznámené pozici. Sdělení o nesplnění podmínek pak může vést k zániku platnosti zaměstnanecké karty, ztrátě oprávnění k výkonu zaměstnání a k pobytu na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021-41).
17. Nejvyšší správní soud proto dovodil, že u takto závažného zásahu do právní sféry nelze připustit, aby byla cizinci zcela odebrána možnost uplatňovat svá procesní práva a aby cizinec neměl možnost napravit případnou chybu či omyl při podání oznámení. V rozsudku ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34 kasační soud uvedl, že: „ačkoliv se v řízení o změně zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty postupuje přednostně podle procesních ustanovení obsažených zejména v § 42g odst. 7 až 11 zákona o pobytu cizinců, použijí se na uvedené řízení s ohledem na § 177 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 154 téhož zákona obdobně i některá ustanovení části druhé a třetí správního řádu, mezi kterými je výslovně uveden i § 37 téhož zákona. Ustanovení § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců totiž upravuje toliko účinky, které nastanou ze zákona, jestliže podmínky pro změnu zaměstnavatele nebudou splněny. Neobsahuje přitom podrobnou procesní úpravu, jak mají správní orgány při posuzování, zda oznámení splňuje či nesplňuje podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, postupovat, která by vylučovala subsidiární použití správního řádu jako celku. I kdyby se však na § 37 správního řádu ustanovení § 154 správního řádu výslovně neodkazovalo, správní orgán by byl i tak povinen postupovat v souladu se zásadou součinnosti, jejímž projevem ostatně právě § 37 odst. 3 správního řádu je.“

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Podle téhož rozsudku: „*Pokud žalovaný rozhoduje o splnění či nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, je povinen postupovat v souladu se zásadou součinnosti, která se konkrétně projevuje v § 37 odst. 3 správního řádu. Jestliže oznámení o změně zaměstnavatele neobsahuje veškeré náležitosti předpokládané zákonem nebo trpí-li jinými odstranitelnými vadami, je žalovaný povinen oznamovateli pomoci nedostatky odstranit, případně ho vyzvat k jejich odstranění a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu. Účinky neučinění podání nastanou až po marném uplynutí této lhůty. V opačném případě by došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů, a tím k popření procesních práv oznamovatele.*“ Tato judikatura je tak, co do povinnosti žalovaného vyzvat oznamovatele k odstranění vad, zcela jednoznačná. V případě žalobce pak nejsou zjevné žádné vady oznámení, které by byly neodstranitelné.
19. Pro úplnost soud dodává, že stejný závěr týkající se povinnosti správního orgánu vyzvat oznamovatele k odstranění nedostatků podání vyplývá rovněž ze směrnice 2011/98/EU. Změnou zaměstnavatele dochází ke změně oprávnění, která vyplývají ze zaměstnanecké karty. Oznámení o změně tak představuje změnu jednotného povolení ve smyslu směrnice 2011/98/EU (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 9 Azs 118/2022-32 nebo již zmíněny rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34), a v řízení o něm proto správní orgány mají postupovat nejen podle vnitrostátních procesních pravidel, ale také podle pravidel obsažených v této směrnici, respektive v souladu s eurokonformním výkladem. Článek 5 odst. 4 směrnice 2011/98/EU pak správnímu orgánu stanovuje povinnost vyrozumět žadatele o tom, že jeho žádost neobsahuje všechny předepsané záležitosti.
20. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný postupoval nezákonně, když žalobce nevyzval k odstranění vad podaného oznámení, které spočívaly v tom, že žalobce nedoložil, že má odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání, resp. prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání, nebo samotný řidičský průkaz skupiny B, jímž by svou odbornou způsobilost k výkonu zaměstnání prokázal, a nestanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Jedná se o podstatnou vadu řízení, pro kterou je napadené rozhodnutí nezákonné, a soud proto přistoupil k jeho zrušení.
21. Dále se soud zabýval námitkou žalobce týkající se chybějícího poučení o opravných prostředcích.
22. Podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2011/98/EU *v písemném oznámení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání, změnu nebo obnovení jednotného povolení nebo rozhodnutí, kterým se jednotné povolení odnímá na základě požadavků stanovených unijním nebo vnitrostátním právem, je uvedeno odůvodnění.*
23. Podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2011/98/EU *proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání, změnu nebo obnovení či o odnětí jednotného povolení je možné podat opravný prostředek v dotčeném členském státě v souladu s vnitrostátním právem. V písemném oznámení podle odstavce 1 je uveden soud nebo správní orgán, u kterého může dotčená osoba podat opravný prostředek, a lhůta pro toto podání.*
24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 9 Azs 118/2022-32 lze za opravný prostředek podle čl. 8 odst. 2 směrnice 2011/98/EU považovat také správní žalobu. Povinností žalovaného tak bylo v napadeném rozhodnutí uvést poučení o možnosti podat správní žalobu, orgán, u kterého lze správní žalobu podat a lhůtu k podání.

25. Článek 8 odst. 2 směrnice 2011/98/EU nebyl do českého právního řádu transponován, přestože lhůta k transpozici směrnice již uběhla, současně jde o bezpodmínečné, dostatečně jasné a přesně ustanovení, v souladu se zásadou přímého účinku se proto lze dovolávat jeho aplikace (viz rozsudek SDEU ze dne 4. 12. 1974, věc 41-47, *Yvonne van Duyn* a rozsudek SDEU ze dne 5. 4. 1979, věc 148/78, *Ratti*).
26. Co do důsledků chybějícího poučení o opravných prostředcích, respektive chybějícího poučení o možnosti podat správní žalobu, právní řád je výslovně neupravuje. Nejvyšší správní soud se obdobnou situací zabýval v rozsudku ze dne 28. 5. 2024, č. j. 2 Ažs 78/2024-25, ve kterém plně přijal právní názor Krajského soudu v Praze vyslovený v usnesení ze dne 19. 4. 2023, č. j. 43 A 108/2022-47, na které v podané žalobě odkazoval rovněž žalobce a podle kterého: *„Chybějící pravidlo pro situace, kdy žalobce nebyl poučen o možnosti podat správní žalobu je mezerou v právu, kterou je možno vyplnit za použití analogie iuris, kterou v daném případě považuje soud za vhodný výkladový prostředek (byť jde o oblast práva veřejného), neboť vyplnění této mezery v právu jde ve prospěch žalobce. Soud se proto zaměřil na otázku, jak je obdobná situace (chybějícího poučení o opravném prostředku) řešena v jiných procesních předpisech. Tak § 204 odst. 2 věta druhá o. s. ř. stanoví, že neobsahuje-li rozhodnutí poučení o odvolání, o lhůtě k odvolání nebo o soudu, u něhož se podává, nebo obsahuje-li nesprávné poučení o tom, že odvolání není přípustné, lze podat odvolání do tří měsíců od doručení. Standardní odvolací lhůta přitom činí 15 dnů (§ 204 odst. 1 o. s. ř.). Pro dovolací řízení o. s. ř. stanoví, že neobsahuje-li rozhodnutí poučení o dovolání, o lhůtě k dovolání nebo o soudu, u něhož se podává, nebo obsahuje-li nesprávné poučení o tom, že dovolání není přípustné, lze podat dovolání do tří měsíců od doručení (viz shora citovaný § 240 odst. 3 o. s. ř.). Standardní lhůta pro dovolání jinak činí dva měsíce (§ 240 odst. 1 o. s. ř.). Podle § 83 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Běžná odvolací lhůta činí 15 dnů (§ 83 odst. 1 správního řádu). Či podle § 110 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, lze v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 102 odst. 1 písm. f) odvolání podat do 30 dnů ode dne doručení opravného rozhodnutí podle § 104, bylo-li vydáno, nejpozději však do 3 měsíců ode dne doručení rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje. Běžně odvolací lhůta v daňovém řízení činí 30 dnů (§ 109 odst. 4 daňového řádu).“* A dále: *„Na základě shora uvedeného lze tedy uzavřít, že procesní předpisy s chybějícím poučením o možnosti podat opravný prostředek spojují důsledek spočívající v prodloužení běžné lhůty pro podání takového opravného prostředku. Takto prodloužená lhůta přitom standardně činí 3 měsíce (resp. 90 dnů v případě správního řádu), a to bez ohledu na délku „základní“ lhůty pro podání opravného prostředku.“*
27. Z uvedeného tedy plyne, že žalovaný pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí neuvedl poučení o opravných prostředcích. Toto pochybení však nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, nýbrž pouze prodloužení lhůty k podání takového opravného prostředku, a to na lhůtu tří měsíců. Soud tedy přisvědčil argumentaci žalobce. Pro úplnost je však nutno uvést, že žalobce tohoto dobrodíní ve formě poskytnutí prodloužené lhůty ani nevyužil. Proti napadenému rozhodnutí se totiž bránil žalobou ve standardní 30denní lhůtě pro podání žaloby podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tato vada tedy není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

VI.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí bez jednání zrušil. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s. ř. s. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č. j. 1 Azs 95/2021-25).
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby (§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., tj. převzetí zastoupení a podání žaloby) v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 9 240 Kč (§ 7, § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v rozhodném znění), a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že zástupce je plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, tj. o částku 2 129 Kč. Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 15 269 Kč.
31. Žalobce zaplatil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Jelikož však zdejší soud o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodoval, povinnost zaplatit soudní poplatek žalobci nevznikla. Podle ustanovení § 10 odst. 1, věty druhé, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, bylo-li na poplatku zaplacen více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek. Jelikož žalobce uhradil soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč nad rámec své poplatkové povinnosti, rozhodl soud o vrácení přeplatku, který tímto způsobem vznikl. (výrok III.) Současně ve výroku IV. stanovil žalobci povinnost, aby soudu ve stanovené lhůtě sdělil číslo bankovního účtu, na který má být částka odpovídající přeplatku na soudním poplatku vrácena, nebo, pokud to není možné, údaje k vyplacení částky prostřednictvím poštovní poukázky. Jinak nebude možné danou částku poukázat ve lhůtě stanovené ve výroku III.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. prosince 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.